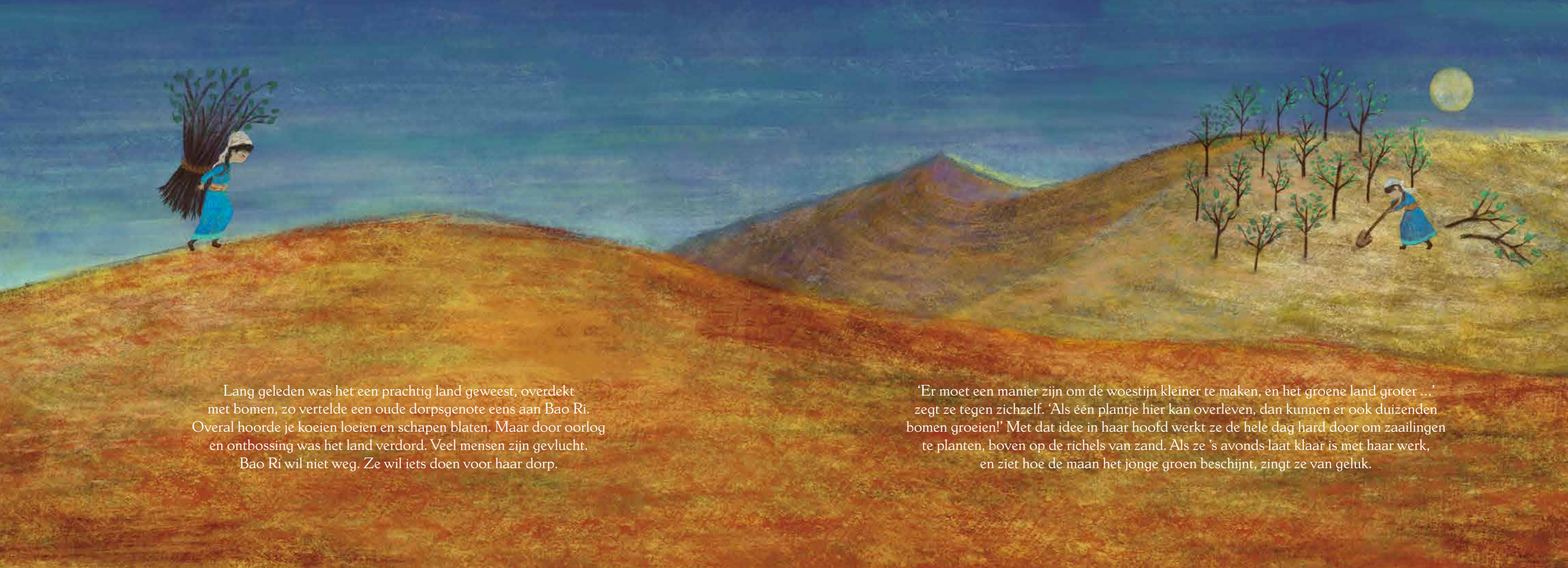

De dorre woestijn wordt groter en groter,
en de groene weides worden kleiner en kleiner.

In het hart van de Maowusuwoestijn woont Bao Ri, in een dorp van tenten. Van lente tot zomer zwiepen zandstormen over het land. Overdag is het er zo warm als in een oven, maar 's nachts is het er koud als in een diepvriezer. Van tijd tot tijd moeten Bao Ri en de mensen van haar dorp verhuizen.

Lang geleden was het een prachtig land geweest, overdekt met bomen, zo vertelde een oude dorpsgenote eens aan Bao Ri. Overall hoorde je koeien loeien en schapen blaten. Maar door oorlog en ontbossing was het land verdord. Veel mensen zijn gevlucht. Bao Ri wil niet weg. Ze wil iets doen voor haar dorp.

'Er moet een manier zijn om de woestijn kleiner te maken, en het groene land groter ...' zegt ze tegen zichzelf. 'Als één plantje hier kan overleven, dan kunnen er ook duizenden bomen groeien!' Met dat idee in haar hoofd werkt ze de hele dag hard door om zaailingen te planten, boven op de richels van zand. Als ze 's avonds laat klaar is met haar werk, en ziet hoe de maan het jonge groen beschijnt, zingt ze van geluk.